

Grimm fivérek

Hófehérke és a hét törpe

**Mesemondó blog
Jarabin Kinga**

**Illusztráció: Jarabin Kinga
Flipbook: Cultural CSI**

Hangoló

Ceruzahegyezésből tegyük el a forgácsot és használjuk fel képkészítésre! Nem biztos, hogy a gyerekek jól fogják venni, ha direkt feladatot kapnak és megkötjük, hogy vagy egy törpét vagy egy hercegnőt kell készíteniük. Művészetpedagógusként a szabad

alkotás híve vagyok. Hagyjuk, gyermekünket témát választani, hadd bontakoztassa ki a saját elképzelését.

Közben készítsünk egy, a meséhez kapcsolódó képet. Kíváncsian meg fogja, kérdezni, hogy mit készítünk, spontán rá tudjuk hangolni, a mesére.

Hófehérke és a hét törpe

Tél volt, kiszakadt a felhők dunnája, sűrűn hulltak a hópihéek a világra. Hulltak kunyhókra, hulltak kastélyokra, bevonták szép fehér takaróval a királyi palota tetejét is. A királyné ott ült csillogó ébenfa keretes ablakában, s öltögetés közben ki-kinézett a hóesésbe. Ahogy így elszórakozott, és nem figyelt eléggé a munkájára, egyszer csak megszúrta a tûvel az ujját, úgyhogy nyomban kiserkedt belőle három vércsepp. A királyné nézte a vércseppeket az ujj hegyén meg künn a kerten a hó fehér leplét, aztán az ablak ébenfa keretét s azt gondolta magában: "Bárcsak ilyen gyermekem volna: fehér, mint a hó, piros, mint a vér, fekete, mint az ében."

Nem sokkal ezután lánya született, fehér volt a bőre, mint a hó, piros az arca, mint a vér, fekete a haja, mint az ébenfa. El is nevezték Hófehérkének. S ahogy a gyermek megszületett, a királyné meghalt.

Mikor a gyászév letelt, a király új feleséget hozott a házhoz. Szép asszony volt az igaz, de olyan büszke, olyan kevély, sehogyan sem tûrhette, hogy valaki szebb legyen nála. Volt egy varázstükre, azt minduntalan vallatóra fogta:

Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?

Ilyenkor a tükör mindig azt felelte:

Úrnõm, nincs a világnak
szebb asszonya tenálad.

Erre aztán a királyné sem aggodalmaskodott tovább, mert tudta, hogy a tükre nem mond mást, mint színtiszta igazságot.

Telt-múlt az idõ, esztendõ esztendõre.
Hófehérke nõtt, nõvekedett, és hétéves korára olyan szép lett, mint maga a ragyogó nap, szebb még a szépséges királynénál is.

Ez eleinte nem sokat törődött a mostohalányával, hanem egyszer aztán gyanút fogott, bezárkózott a szobájába, elővette a tükkrét, és megkérdezte:

**Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?**

De a tükör ezúttal nem úgy felelt, ahogyan a királyné szerette volna, hanem azt mondta:

**Szép vagy, úrnőm, de tudd meg:
Hófehérke százszor szebb.**

A királyné kékre-zöldre vált az irigységtől, s attól fogva egyre abban főtt a feje, hogyan pusztíthatná el Hófehérkét. Nem volt többé se nappala, se éjjele, egészen belesápadt a sok emésztődésbe, úgyhogy napról napra fogyatkozott a szépsége. Egyszer aztán, mikor az ura az országot járta, maga elé hívatta bizalmas udvari vadászát, és ráparancsolt:

- Vidd ki azt a gyereket az erdőbe, látni sem akarom többé! Öld meg, és bizonyságul hozd el nekem a szívét!

Másnap a vadász, mintha csak sétálni készülne, magával hívta Hófehérkét. A lányka örömevel vele ment, mert szerette az erdő virágait, a madarak muzsikáját s a lepkék tarka táncát a lombon átszűrő fényben. Mind beljebb és beljebb mentek, míg egy tisztásra nem értek; ott megálltak, s a vadász elővette a kését, hogy megölje Hófehérkét. De a lányka könnyörgésre fogta a dolgot:

- Kedves vadász, kérve kérlek, hagyd meg az életemet; úgy eltűnök ebben a rengetegben, híreimet sem hallják többet!

A vadász megszánta, és útjára engedte.

- Menj csak, szegény kislány! - mondta, és gondolatban hozzátette: "Hamarosan úgyis fölfalnak a vadállatok."

De azért nagyon megkönnyebbült a szíve, hogy nem neki kellett egy ilyen szép teremtésnek a vérét kiontania. Éppen arra szaladt egy vadmalac, azt megfogta, leszúrta, kivágta a szívet és hazavitte bizonyságul a királynénak. Annak erre egyszeriben megjött a kedve, mert hát azt hitte, Hófehérke nem él már.

Szegény lányka pedig ment, ment tovább, egyes-egyedül az úttalan rengetegben. A fák közt mind sűrűbb lett a homály, neki pedig egyre jobban elszorult a szíve félelmében. Ahogy az árnyak ingtak: mintha óriások fenyegetnék; ha levél rezzent: mintha mohó szemek lesnének utána a lombból. Ág reccsent a lába alatt; ő megijedt tőle, futásnak eredt. Szaladt árkon-bokron át, fészükre tért madarakat, odvukba bújt állatokat riasztott föl; ha gally suhintott a vállára, ha inda akaszkodott a szoknyájába, úgy megrettent, majd elállt a szívverése.

Végre ritkult kissé az erdő, s ő egy parányi tisztáson kis házikót pillantott meg a homályban. Egyszeriben megkönnyebbült összeszedte maradék erejét, odaszaladt a kis házhoz, és belépett.

Odabent parányi volt minden de olyan tiszta, olyan takaros, hogy azt el sem lehet mondani. A szoba közepén terített asztalka állt, az asztalkán hét tányérka, s mindegyik mellett kicsi kanál, kicsi kés, kicsi villa, pohárka. A fal mellett hét ágyacska, minden ágyon habfehér terítő.

Hófehérke nagyon megéhezett, nagyon megszomjazott; leült a kis asztalhoz, s már-már nekikezdett a falatozásnak; hanem akkor arra gondolt: az, akinek ő megeszi a vacsoráját, az bizony éhen marad ma este. Ezért hát sorra mind a hét tányérkából evett egy kevés főzeléket, hozzá mind a hét szelet kenyérkéből tört egy csipetnyit, és rá mind a hét pohárkából ivott egy csöpp bort.

Aztán, mert nagyon fáradt volt, le akart feküdni. Csakhogy az egyik ágyacska túl keskeny volt neki, a másik meg túl rövid; egyiket a másik után próbálta ki, míg aztán a hetedikben végre kényelmesen el tudott helyezkedni. Letette a fejét a kicsi párnára, és nyomban elaludt.

Odakint lassan leereszkedett az este. Csillagok lobbantak az égen, de mintha lent a földön a hegyoldalon is csillagok mozognának, hét imbolygó kicsi csillag, libasorban. Hét parányi bányászlámpa volt az, fényüknél hét kis törpe tartott hazafelé vidáman a leszálló éjszakában. Ott laktak a tisztás szélén a házikóban; kora reggel útra keltek, napestig dolgoztak, ércet bányásztak a hegyekben s este aztán vállukra vették a szerszámukat, és víg nótaszóval hazatértek. Így éltek ott békeességben, ki tudja, mióta. Soha nem háborgatta őket senki soha nem zavarta meg semmi az életük rendjét.

Ma azonban, ahogy a házukba beléptek, a hét kicsi lámpa világánál nyomban észrevették, hogy valaki járt ott: nem találták a szobácskát olyan rendben, amilyenben reggel hagyták. Futkostak, nézegettek, tanakodtak; egyszer csak az első felkiáltott:

- Ki ült a székecskémen?

S a második:

- Ki evett a tányérkámból?

A harmadik:

- Ki csípett a kenyérkémből?

A negyedik:

- Ki csent a főzelékemből:

Az ötödik:

- Ki használta a kis villámat?

A hatodik:

- Ki vágott a kis késemmel?

A hetedik:

- Ki ivott a pohárkámból?

Akkorra az első törpe már azt is észrevette, hogy az ágya közepén kis gödröcske mélyül.

Nosza, fölkiáltott:

- Ki feküdt az ágyacskámban?

Mind összeszaladtak, mind azt kiabálták:

- Az enyémben is feküdt valaki!

- Az enyémben is!

És forgatták a párnájukat, emelgették a takarójukat, még az ágy alá is bekukkantottak, úgy keresték az idegent, míg a hetedik ágyban föl nem fedezték Hófehérkét.

Ott feküdt, ott aludt édesdeden. Bőre, mint a hó, arca, mint a vér, haja, mint az ében; olyan gyönyörű volt, hogy a törpéknek még a lélegzetük is elakadt az álmélkodástól, ahogy tetőtől talpig végigjáratták rajta a lámpásuk fényét.

- Egek ura - rebegették -, de tündérszép gyermek!

Hagyták, hadd aludjék; lábujjhegyen jártak- keltek, csöndben költötték el a vacsorájukat, aztán lefeküdtek, hat a maga megszokott helyére, a hetedikkel pedig mindegyik megosztotta egy-egy órára az ágyacskáját.

Másnap reggel, ahogy fölébredt, Hófehérke hét csodálkozó kis törpét pillantott meg az ágya körül. Nagyon megijedt tőlük, de azok olyan szelíden, olyan barátságosan mosolyogtak rá, hogy csakhamar megnyugodott.

- Hát te ki vagy, mi vagy? Mi a neved? Hogy kerültél a házunkba? kérdezgették.

Hófehérke sorjában mindent elmesélt nekik: hogy hogyan akarta elemészteni a mostohája, hogyan szánta meg és engedte útjára az irgalmas vadász, hogyan maradt magára a rengetegben, s hogyan futott szívszakadva a vadonban, míg végül rá nem bukkant erre a házikóra. A törpék nagy figyelemmel hallgatták, s mikor a történetnek vége szakadt, tanakodtak egy kicsit egymás közt, aztán előállt a legidősebbik, és így szólt:

- Ha megígéred, hogy gondját viseled a házunknak, főzöl, mosol, varrsz és foltozol ránk, mi szívesen itt tartunk magunknál; meglásd, jó sorod lesz, nem lesz semmiben hiányod.

Hófehérke megörült az ajánlatnak, megköszönte a törpék jóságát és náluk maradt.

Reggel a hét kis bányász kivonult a hegyekbe, a lányka meg nekilátott a munkának: kitakarított, bevetette az ágyakat, megvarrta az elvásott fehérneműt, foltot vetett a kabátkák kikopott könyökére, sütött-főzött, s mikor este fölhangzott a hazatérő törpék vidám nótázása, s a hegy lejtőjén föltűnt a hét kicsi lámpa imbolygó csillagfénye, már készen várta őket az ízes, friss vacsora.

- Amióta élünk, soha nem volt ilyen jó sorunk!
- mondogatták a törpék, és még a szájuk szélét is megnyalták egy-egy jobb falat után. Bezzeg szerették is, féltették is Hófehérekét, s valahányszor magára hagyták, mindig a lelkére kötötték:

- Óvakodjál a mostohaanyádtól! Hamarosan meg fogja tudni, hogy itt vagy; talán máris tudja, talán máris rosszat forral ellened. Vigyázz, be ne engedj senkit a házba, ha mi nem vagyunk itthon!

A törpék jól sejtették a dolgot. A gonosz királyné ugyanis egy szép napon megint elővette a varázstükrét. Nem mintha félt volna, hogy valaki szebb lehet nála a világon, hanem mert hiú volt, és szerette hallani, ahogy a tükör a szépségét dicséri. Föléje hajolt hát, belemosolygott, megkérdezte:

**Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?**

A tükör pedig így felelt:

**Szép vagy, úrnőm, de tudd meg:
Hófehérke százszor szebb.
Hegyek között él magában,
a hét törpe házában.**

A királyné úgy megrémült, majd kiejtette a tükröt a kezéből. Haragjában nyomban a vadászt hívatta, hogy előbb kivallassa, aztán meg a fejét vétesse, amiért életben hagyta Hófehérkét; hanem annak hûlt helye volt már.

Elunta gonosz úrnőjének sok kegyetlen szeszélyét, s elszegődött máshová.

A királynét csak annál jobban emésztette a méreg. Dúlva-fúlva járt a palotában, szolgálónak, komornának nem volt tőle maradása. Se látott, se hallott, egyre csak azon töprengett, hogyan pusztítsa el Hófehérkét, mert hát tudta: addig egy pillanatra meg nem nyugszik a lelke az irigységtől; amíg nem ő lesz a legszebb a világon. Végül is kieszelt valamit. Bezárkózott a belső szobájába, bekente hamuval az arcát, befestette szürkére a haját, levetette szép királynői ruháját, és mindenféle hitvány göncöt aggatott magára, a nyakába akasztott egy ládikót, és kendőt kötött a fejére, senki nem ismerhetett rá, mindenki házaló vénasszonynak nézte volna. Így indult útnak a hegyen át a hét törpe házához.

- Selymet, bársonyt vegyenek! - kiáltotta és bekopogtatott.

Hófehérke kikukkantott az ablakon.

- Jó napot, nénikém! Mi van eladó?

- Szép portéka, jó portéka, selyemöv, bársonyöv, amilyen színűt csak akarsz, lelkecském! - szíveskedett a vénasszony, és mindjárt elő is vett a ládikájából egy bársonyövet.

Hófehérkének tetszett a sok színes holmi; azt gondolta magában: "Ezt a derék asszonyságot igazán beengedhetem." Eltolta a rezeszt, és kinyitotta az ajtót. A vénasszony bement, kirakta az asztalra az áruját, és míg Hófehérke válogatott az övek közt, vizsga szemmel körülkémlt, hogy valóban egyedül vannak-e a házban. A lányka nézegette az öveket, kendőket, szalagokat, egyik jobban tetszett neki, mint a másik, nem tudta, melyiket válassza.

- Nem így kell azt, édes lelkem - hízelgett a vénasszony -, föl kell próbálni, hadd lássuk, melyik illik a legjobban a ruhádhoz!

Fogott egy hímes selyemövet, rápróbálta a lányka derekára.

- Ugye, milyen pompás? - mondta kacagva, azzal rántott egyet az övön, meghúzta, gyorsan megcsomózta, s úgy elszorította vele Hófehérke vékony derekát, hogy szegény lánynak elakadt a lélegzete. Elsápadt, és összeesett, mintha már nem is lenne benne élet.

- No, te sem vagy már a legszebb, legföljebb csak voltál! - mondta a vénasszony elégedetten, és újra kacagott egyet, de az a kacagás olyan volt, mint a holló káromlása. Még egyszer végigmérte az élettelenül heverő lánykát, és kisietett a házból.

Alkonyatkor hazatértek a bányából a törpék. Majd a földre gyökerezett a lábuk a rémülettől, amikor meglátták a földön Hófehérkét. Egy percig moccanni sem tudtak, aztán lámpát, szerszámot ledobtak, odaszaladtak hozzá, szólongatták, élesztgették, de hiába: a lányka meg sem rebtent; mintha meghalt volna.

Akkor a törpék gyöngéden fölemelték, hogy ráfektessék az ágyára; ketten a vállánál, ketten a derekánál, ketten a lábánál fogták, a hetedik meg a fejét tartotta nagy óvatosan. Ahogy így vitték, az egyik kis törpe egyszer csak észrevette rajta az idegen selyemövet.

- Oda nézzetek! - kiáltotta. - Elkötötték a derekát!

Gyorsan letették az ágyra, szaladtak ollóért, késért, elvágták az övet, s lám: Hófehérke pihegni kezdett, lassan visszatért belé az élet.

Kinyitotta a szemét, fölült az ágyon, és csodálkozva kérdezte, mint aki mélységes mély álomból ébred:

- Hol vagyok?

- Itt vagy nálunk! - felelték a törpék örvendezve, hogy végre hallják a hangját. - De hát mi történt veled, amíg mi oda voltunk?

Hófehérke elmondta nekik, hogyan kopogtatott be hozzá a vénasszony, hogyan rakta ki, hogyan kínálgatta a portékáját, s hogyan próbálta rá a selyemövet a derekára; de többre nem emlékezett.

- Az a házaló vénasszony nem volt más, mint az elvetemült királyné; a gonosz így akarta kioltani az életedet. Most az egyszer kudarcot vallott, de azért aligha fog felhagyni galád szándékával. Légy hát nagyon óvatos: ha nem vagyunk itthon, ne engedj be senkit a házba!

A királyné pedig, ahogy hazaért, ledobálta a gönceit, magára öltötte pompás selyemruháját belenézett a varázstükrébe, és megkérdezte:

**Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?**

De a tükör most is csak így felelt:

**Szép vagy, úrnőm, de tudd meg:
Hófehérke százszor szebb.
Hegyek között él magában,
a hét törpe házában.**

**A királyné felugrott ültéből, és mérgében
majdnem a falhoz csapta igazmondó
varázstükrét.**

**Mikor aztán kissé lecsillapodott az indulata,
töprengeni kezdett, forralta magában az egyik
gonosz tervet a másik után, míg végül meg
nem állapodott a leggonoszabbnál.**

Értett a boszorkánymesterséghez, bezárkózott hát a kotyvasztóműhelyébe, tüzet rakott, pépet kavart, és fabrikált egy mérgezett fésűt. Mikor azzal elkészült, megint felöltözött vénasszonynak, megint bekente hamuval az arcát, megint befestette szürkére a haját, megint ládikát akasztott a nyakába de most még sokkal vénebbnek, sokkal törődöttebbnek látszott, mint a múltkor. Botot fogott a kezébe, és mintha hibás volna a lába, sántikálva indult a hegyen át a hét törpe háza felé.

Ahogy odaért, felnyitotta a nyakba való ládikája tetejét, és sipítozva kínálni kezdte a portékáját.

- Csatot, gombot, fésűt vegyenek!

Hófehérke kiszólt az ablakon:

- Menj csak tovább, jó asszony, nem szabad beengednem senkit.

- De megnézni csak megnézheted a portékámat! - mondta a vénasszony. Odabicegett a ládikájával az ablak alá, és mutogatni kezdte az áruját: a fényes gombokat, a csinos csatokat s legvégül a fésût.

- Jaj, éppen egy ilyen fésû kellene nekem! - mondta Hófehérke. - Add csak ide, nénikém!

- Félek, hogy nem adod vissza, történt már velem ilyesmi! - felelte az öreg. - Gyere ki, ha olyan kíváncsi vagy rá.

"Ej - gondolta magában Hófehérke -, ez az együgyû öregasszony csak nem árthat nekem!" - azzal kinyitotta az ajtót. A vénasszony odatipegett de minden lépésnél szisszent egyet, mint akinek nagyon fáj a lába. "Mégsem engedhetem, hogy ez a szegény anyóka itt álljon a küszöbön" - gondolta Hófehérke, és behívta az öreget: üljön le, pihenje ki magát, mielőtt továbbmegy. És közben a fésûre is megalkudtak.

- Jó vagy hozzám, kislányom - mondta akkor a vénasszony -, jóval akarok fizetni érte. Nagy gond lehet neked minden reggel ez a sűrű hajad; gyere ide, hadd fésüljelek meg egyszer rendesen, amíg itt üldögélek.

Hófehérke leült egy zsámolyra az öregasszony lábához, és odatartotta neki a fejét. De alig merült a fésű ébenfekete hajába, hatni kezdett a mérég és a lányka eszméletlenül hanyatlott a földre.

Éles hollóhangján nagyot kacagott a gonosz királyné, és elégedetten dörzsölte a kezét.

- No, te világszépe, most aztán megjártad! - mondta kárörömmel, és kisietett a házból.

Csakhamar hazajöttek a bányából a törpék; meglátták a földön Hófehérkét, és tüstént tudták, hogy megint a mostohaanyja járt ott.

Nosza, keresni, kutatni kezdtek; megtalálták a hajában a mérgezett fésűt, fogták, tűzbe dobták; mire elégett, Hófehérke is magához tért ájultából. Elmondta, mi történt vele, a törpék pedig újra a lelkére kötötték, ki ne nyissa többé senkinek az ajtót.

A királyné meg, ahogy hazaért, éppen csak ledobálta magáról a gönceit, máris elővette a tükkrét.

Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?

A tükör pedig azt felelte:

Szép vagy, úrnőm, de tudd meg:
Hófehérke százszor szebb.
Hegyek között él magában,
a hét törpe házában.

A királyné tetőtől talpig reszketni kezdett mérgében; rikácsolt; csapkodta, ami a keze ügyébe akadt; még a tájékára sem mert menni senki a szobájának. Tombolt vagy egy fél napig; akkor eltökélten azt mondta: "Hófehérekének pedig meg kell halnia, akár az életem árán is!"

Túl a boszorkánykonyháján volt a királynénak egy még titkosabb kis kamrája, abban tartotta a legöldöklőbb mérgeket, ott készítette elő legfélelmesebb fondorlatait. Parancsba adta az udvari népnek, hogy senki ne merje háborgatni, hozatott magának egy hibátlan, szép almát a királyi kert legszebb almafájáról, és bezárkózott vele ebbe a titkos kamrájába. Ott nekiült a munkának, dolgozott egész nap, egész éjjel, fölhasznált minden fortélyt, összeszedte minden tudományát, s addig föl se kelt a boszorkányasztala mellől, míg az alma piros felét át nem itatta gyilkos méreggel.

Akkor aztán felöltözött almaárus menyecskének, kosarat vett a karjára, telerakta almával, legtetejére rátette a legszebbiket, a mérgezettet, s így indult a hegyen át a hét törpe házához.

Mikor odaért, nagy hangon rákezdte:

- Édes almát vegyenek! Szép almát vegyenek!

Hófehérke kinézett az ablakon, megtetszett neki a szép gyümölcs, s ráadásul a menyecske olyan barátságosan kínálgatta, hogy azt nem lehetett szó nélkül megállni.

- Venni vennék - mondta -, de nem szabad senkit beengednem, a hét törpe megtiltotta.

- Ha nem veszel, nem veszel - rántott egyet a vállán a parasztasszony -, kapok én elég vevőt az almámra! De hogy te se búsulj, nesze, ezt a legszebbiket neked adom, kóstold meg!

Hófehérke már-már kinyúlt érte, de nyomban vissza is kapta a kezét.

- Nem - mondta -, semmit nem szabad elfogadnom.

- Ejha - kiáltott a menyecske -, de kurta pórázon tartanak a gazdáid! Talán csak nem attól féltenek, hogy valaki megmérgez? No, hogy megnyugtassalak, ezt a fakó felét majd megeszem én, és a piros meg legyen a tiéd.

Azzal kettészelte az almát, a fehér felét megtartotta magának, a pirosat meg odaadta Hófehérkének.

Hófehérke nézegette, forgatta a pirospozsgás fél almát, szerette volna is, meg nem is; de mikor hallotta, milyen jóízûen harsan a gyümölcs friss húsa a menyecske foga alatt, ő sem tévózott tovább, szájához emelte és beleharapott. S abban a pillanatban holtan esett össze.

A királyné gonosz káromással, hosszan fölkacagott:

- Fehér voltál, mint a hó, piros voltál, mint a vér, fekete voltál, mint az ében, de most már a törpék sem tudnak lelket verni beléd!

Sarkon fordult és elindult; oly sebesen járt, mint a szél, a kendője úgy lobogott, mint a holló szárnya; s mintha vihar tépné őket, zúgtak, nyögtek nyomában az erdő fái. Otthon át sem öltözködött, szaladt egyenesen a tükrehez:

**Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?**

És a tükör végre azt felelte:

Te vagy, úrnőm, a legszebb.

Erre aztán a királyné irigy szíve is megnyugodott, ha az irigy szívnek egyáltalán lehet nyugovása.

Este a törpék hazatértek a hegyekből, s ott találták Hófehérkét a földön. Tüstént tudták, hogy megint a gonosz mostoha járt itt. Keresték, kutatták, nincs-e valami mérgezett holmi rajta, meglocsolták az arcát friss vízzel, élesztgették, költögették, de hiába. Nem használt semmi: Hófehérke most igazában meghalt.

Akkor a törpék felravatalozták, mind a heten körülülték, s három napon, három éjen át siratták. Negyednap lett volna a temetés; de Hófehérke a negyedik nap reggelén is éppen olyan szép volt, mint életében, bőre, mint a hó, arca, mint a vér, haja, mint az ében; mintha csak mélységes-mély álmodni aludnék a fehér virágos ravatalon. A gyászoló kis törpék lábujjhegyen jártak körülötte, mintha félnének, hogy felzavarják; meg-megálltak, hosszan elnézték, s végül az egyik azt mondta:

- Nem, ezt a gyönyörű lányt nem temetjük el a csúnya fekete földbe!

Hófehérekét üvegkoporsóba fektették s arra aranybetűkkel ráírták a nevet, meg hogy aki benne pihen, királylány volt; aztán kivitték a hegyre, egy tisztáson letették egy pázsitos halomra, és búcsút vettek tőle. De attól fogva csak hatan jártak a bányába, mert egyikük mindig ott ōrködött a tisztáson, és vigyázott az üvegkoporsóra. Az erdōbōl ōzikék és mōkusok jōttek a koporsóhoz, a tisztás körül a fákon pedig ott rostokolt egy bagoly meg egy holló meg egy gerle; gyászolták Hófehérekét, akinek még mindig olyan volt a bőre, mint a hó, olyan az arca, mint a vér, és olyan a haja, mint az ében.

Így telt-múlt az idō nyárra tél télre nyár, a lombok lehulltak meg újra kizsendültek, a fészkekben madárfiókák csivogtak, és zsenge kis ōzgidák dörzsölgették bársonyos nyakukat a vén tölgyek derekához, És egyszer egy ilyen tavaszi napon egy királyfi vetōdött az erdōbe. Addig-addig bolyongott, míg ki nem bukkant a tisztásra, ahol Hófehéreke pihent az üvegkoporsóban.

Eloolvasta az aranybetûs felírást, aztán leült egy kidõlt fatörzsre, és csak nézte, nézte a szépséges halottat. Ott ült, amíg le nem szállt az este, akkor bekopogtatott a törpék házába, és szállást kért tõlük éjszakára. Azok szívesen befogadták, megkínálták vacsorával is, de a királyfinak nem volt kedve enni, csak ült szótlanul, maga elé meredve, mint akinek a szívét nyomja valami.

Végül aztán rászánta magát, s így szólt a törpékhez:

- Adjátok nekem ezt a koporsót. Megfizetek érte!

- De mi a világ minden kincséért sem válunk meg tõle! - felelték a törpék.

- Hát ha pénzért nem adjátok, adjátok nekem ajándékba - kérte a királyfi -, mert én nem tudok úgy élni tovább, hogy ne lássam mindig Hófehérkét.

Olyan esengve, oly búsan kérte, hogy a törpéknek végül is megesett a szívük rajta, nekiadták a halott Hófehérkét.

Akkor a királyfi előszólította a szolgáit, és megparancsolta nekik, vegyék vállukra, s úgy vigyék haza kastélyába a koporsót. Azok meg is indultak vele, s amint vitték, egyikük egyszer csak megbotlott egy cserjeágban. A koporsó megbillent a vállukon, s attól a rázkódástól Hófehérke szájából kifordult a mérges almadarab; mert amikor a gyümölcsbe belekóstolt, túl nagyot harapott, és a falat megakadt a torkán. Szeme felpattant; felemelte a koporsó üvegfedelét, felkönyökölt a selyempárnán, és csodálkozva felkiáltott:

- Hol vagyok?

- Nálam! - felelte boldogan a királyfi. - Te vagy a legdrágább nekem a világon; gyere velem édesapám kastélyába, légy a feleségem!

Kitűzték a lakodalom napját, s arra minden szomszédos ország királyát, királynéját meghívták. Oda készülődött Hófehérke gonosz mostohája is. Nem tudta, ki lehet a mátká, csak annyit hallott róla, hogy nagyon szép, bőre fehér, mint a hó, arca piros, mint a vér, haja fekete, mint az ében. Maga sem tudta, miért, valami aggodalom szorongatta a szívét; egyre azon járt az esze, hogyan fogja túlszárnyalni szépségével a menyasszonyt, mert hát amióta Hófehérke meghalt, el sem tudta képzelni, hogy valaki szebb is lehet nála a világon. Soha nem öltözködött még ilyen gondosan, soha ilyen sokáig nem fésülte még a haját, és csak úgy csillogott-villogott rajta a sok drága ékszer.

Előállt a hatlovas hintó s az udvari népnek szeme-szája elállt az ámulattól, amikor a királyné kilépett a szobájából.

Az gögös mosollyal pillantott végig rajtuk, de mielőtt beszált volna a hintóba még egyszer meg akart bizonyosodni a szépségéről. Visszament a szobájába, mintha valamit ottfelejtett volna, elővette fiókjából a varázstükröt, föléje hajolt, megkérdezte:

**Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?**

A tükör pedig így felelt:

**Szép vagy, úrnőm, de tudd meg:
a menyasszony százszor szebb.**

A királyné átkozódni kezdett, elszorult a szíve, azt sem tudta, hová legyen félelmében. Először azt gondolta, el sem megy a lakodalomba, de egy percnyi nyugta sem volt, mindenáron látnia kellett a mátkát.

Ahogy a gonosz királyné a terembe lépett, és megpillantotta Hófehérkét, holtan rogyott össze rettenetes dühében.

Beszélgessünk!

Emlékszel még, milyen színű volt Hófehérke haja, bőre és arca?

Miért akarta megölni a gonosz királyné Hófehérkét?

Hol talált menedéket Hófehérke?

Emlékszel még a hét törpe nevére?

Milyen tulajdonságokat rejtenek a törpék nevei?

Milyen gonosz terveket eszelt ki a féltékeny királyné Hófehérke megölésére?

Miért nem járt sikerrel?

Mi okozta a gonosz királyné vesztét?

Hogyan szól ez a mese rólad? Melyik szereplő lennél te a meséből és miért pont az?

#bezártazóvi
#együttmennifog